

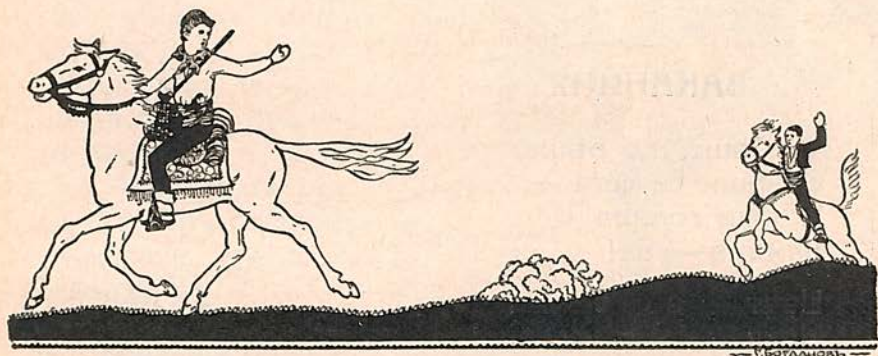

Разчуло се по цѣлото село. Всички взели да викатъ Пеня на гости. Най-подиръ той казалъ:

— Купете чудния звѣръ и ме оставете да си вървя.

Събрали се всички селяни, всѣки далъ по нѣколко жълтици, напълнили дисагитѣ на Пеня и взели котето. Пеньо взелъ жълтицитѣ и си тръгналъ. Подиръ малко единъ отъ селянитѣ извикалъ:

— Брей, луди ли бѣхме, че не попитахме какво яде чудниятъ звѣръ, та като изяде мишките, да знаемъ съ какво да го хранимъ?

Затюхкали се и решили да изпратятъ нѣколцина да догонятъ Пеня и да го попитатъ. Тѣ се качили на най-добритѣ коне, препускали цѣлъ день и привечеръ настигнали Пеня. Взели да му махатъ съ ржце да чака. Пеньо помислилъ, че искатъ да си взематъ паритѣ и смушкалъ коня си, да бѣга още по-силно. Като видѣли, че не могатъ да го стигнатъ, селянитѣ взели да викатъ колкото имъ гласъ държи:

— Ей, какво ще яде чудниятъ звѣръ, като изяде всичкитѣ мишки?

Пеньо имъ извикалъ:

— Яйца и масъ, яйца и масъ!

— Какво? Децата и насъ ли?

Върнали се селянитѣ и завикали още отдалечъ:

— Бей, селяни, чудниятъ звѣръ, като изяде всичкитѣ мишки, ще яде децата и насъ!

Уплашили се хората и решили да убиятъ котето. Погнали го съ дървета и вили. То ударило на бѣгъ и се криело отъ кжща въ кжща. Най-подиръ избѣгало